

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΙΑΤΡΩΝ

Οί άρρωστοί που πλήρωσαν και βρίσκονται στό... νεκροταφείο!.. 'Ο γιατρός που σκοτώνει έλο και δίπεςδα!.. 'Ο λέρδος που... δέν ήταν άρρωστος. 'Η έκδίκησις του ιατρού Χέβρετ.

'Ο γιατρός Χ... φθάνει έξω φρενών στην 'Ιατρική Λέσχη. Κάθεται σέ μία γωνιά σιωπηλός και συγχισμένος.

— Τί έλαφες γιατρέ; Μή ποιόν τάχεις;... τόν έρωτά ένας συνάδελφός του.

— Μ' έναν παλάνθρωπο, έναν ξένο... φαντάσου, φίλε μου, ότι πρό ενός μηνός με κάλεσε στό ξενοδοχείο όπου έμμενε. Τόν περιποιήθηκα επί δεκαπέντε μέρες. Καί τώρα, τό ζών, τόσους χωρίς να με πληρώση!..

— 'Ε, τί τά θέλεις, έτσι είναι ό κόσμος... Δέν πρέπει να παραπονεύσαι... Στό νεκροταφείο, βρίσκονται τόσο άρρωστοί σου που σε πλήρωσαν... χωρίς να τό σκάσουν!..

Πρό ολίγων ημερών, ό γιατρός Ζ... που γημίζεται για τους άρρώστους, τους οποίους έχει... έξασπαστείλει στόν άλλο κόσμο, είχε πάει κυνηγι μαζί με τόν κόμητα ντε Β. 'Εξαφνα πέρασε μπρός του ένας λαγός. 'Ο γιατρός σκοπεύει, πυροβολεί, και σκοτώνει... μία κόττα που βρισκόταν κάμπουσα μέτρα μαζώτερα.

— Μά τί διάβολο! γιατρέ, του λέει τότε γελώντας ό κόμης, έχεις βάλει όρκο να μη σκοτώνης παρά... δ ί π ο δ α ! !..

'Ο κ. Στάνλεϋ Χέβρετ, ιατρός του βασιλέως της 'Αγγλίας, έζηληθη έσπευμένως κάποια νύχτα στό σπίτι ενός άγγλου λόρδου ό οποίος... όμως δέν ήταν παρά ελαφρά άδιάθετος.

'Ο Χέβρετ, άκού τόν έξητας, του είπε με μεγάλη σοβαρότητα: — 'Εχετε έτοιμάσει την διαθήκη σας;

— 'Όχι. Τότε πρέπει να καλέσετε άμεσα τόν συμβολαιογράφο... Καί οι γιοί σας, που βρίσκονται;

— Στο Μάντσεστερ!

— Τηλεγραφήστε τους να επιστρέψουν τό γρηγορότερο...

'Ο λόρδος, κατατρομαγμένος έστειλε έναν έπιθήτη τον για να νά εκτελέση την διπλή αυτήν έντολή. Κατόπιν, γυρίζοντας στό γιατρό, τόν έρώτησε με άγνοια:

— 'Ωστε, γιατρέ, είμαι τόσο πολύ βαριά άρρωστος;... Δέν υπάχει έλπίς σωτηρίας;...

— Πώς σας ήθελε αυτή ή ιδέα! Δέν έστε σχεδόν τίποτε;

— Μά τότε γιατί μου είπατε να καλέσω τόν συμβολαιογράφο και τους γιούς μου;

— Για να μην είμαι ό μόνος ήλίθιος που ταξιάστηκε νάρθηκο έδώ κ' έχασα τη βραδύα μου για τό τίποτε!..

Τεστό ύψος πετάχθηκε από τό λαιμό του από πρόσωπό μου που μ' έστράβωσε και καί μπροστά τό στόμα από τό οποίο έβγαζε άπαισι οφθαλμίσματα. Ένοχωσα τότε μιάν άλίερα στην γλώσσα μου καί έλιποθύμησα.

'Όταν έξόπνηρα είδα γύρω μου διάφορα πρόσωπα που μ' έζήτηζαν με προσοχή. Στά προσώπια μου ένωσάθη την πιεθρή όσην του αιδήλα. Βρισκότων σε μιά αίθουσα αναμονής του σταθμού του 'Αγιού Λαζάρου, όπου με είχαν μεταφέρει μετά τη λιποθυρία μου. 'Απλήθυνα σαστισμένος, μερικώς έρωτήθησε στους άνθρώπους: που βρισκόταν γύρω μου καί κείνοι μου άποκρίθηκαν με προθυμία.

'Ο άγνωστος, που είπαν, είχε πεθάνει. Κανείς δέν ήξερε από πού έχοταν. Στις τόσες του δέν βρέθηκε κανένα είδητήριο. 'Από τό χάσιτά της ταυτότητός του όμως διαπίστωη, ότι ήταν σιδηροδρομικός. Είχε καί μιά δικαστική πιστοποίηση, ότι ποτέ δέν είχε καταδικασθή, ούτε κατηγορηθή για πούτι άπέλοποιη.

'Όταν μās βρήκαν και τους δύο μέσα στό διαμέρισμα του τραίνου, έμνενα λιποθυμισμένος κι' έκείνον θανάσιμα τραυματισμένο, είχαν συμπεράνει ότι έκείνος μου έτετεθή και ότι έγω άναίμεταπια την έπίθεσή μου... νικηφόρος. Με συνεζήτησαν μάλιστα γι' αυτό...

— Τί άπαιού που ήταν τό μούφου του, μ' έκείνο τό γυάλινο μάτι, είχε τότε ζάλοπος.

'Η φράσις έκείνη μου έφερε οπασμούς στό πρόσωπό μου τόση δυνατούς που όλοι τους έδόρσεζαν.

— Είπε από την αντίδρασι, είστε ζάλοπος.

— Έγω, έκλεισα τό μάτι μου καί πέρασα πολλά λεπτά της ώρας με κρίνην άναλογίζόμενος τό τί είχα κάνει. 'Η σκεψής μου είχαν ξεκαθαρίσει πιά...

'Ο διατυλισμένος έκείνος σιδηροδρομικός είχε άνβρει ζουφά στό διαμέρισμα, θέλοντας να ταξιδεύση, δορσάν ως τό Παρίσι. Τό ένα μάτι του ήταν γυάλινο. Γι' αυτό όταν άποζομιόταν τό βλέφαρό του άναγνώταν έπάνω από τό γυάλινο μάτι του, πράγμα που συμβαίνει συχνά—όπως μου είπαν άργότερα—σε πολλούς μονόφθαλμους. Γι' αυτό μολονότι έζοιμόταν βαθεία φαινόμενα σάν να με κούταξε. 'Η κλωστια του, ή κινήσεις του ήταν άσυναίσθητες κινήσεις ανθρώπου που κοιμάται.

'Από φόβο, από άδημονία είχα σκοτώσει έναν άνθρωπο άθωο, έναν άνθρωπο άγιγδου.

ΑΠ' ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ...

Τί δώρα έλαβε ό Ληνημπεργκ

Τά τελευταία 'Αμερικανικά φύλλα δημοσιεύουν έκτενη κατάλογο τών δώρων, τό όποια έλαβεν ό διαβάς τόν 'Ατλαντικόν άεροπόρος Ληνημπεργκ.

'Ο Ληνημπεργκ, λοιπόν, εκτός τών παρασήμων και τών μεταλλίων που του έδόθησαν από τά διάφορα κράτη, πόλεις, και άθλητικά σωματεία όλου του κόσμου, έλαβε και τά εξής δώρα από διάφορους, άγνωστούς ως επί τό πλείστον, θαυμαστάς του: Δύο αυτοζίνητα, πλήθος... ρολογιών, άμέτρητες ταμπάκες, ένα πορτοφόλι ποιηζιμένο με ρουμπίνια, ζαφείρια και διαμάντια, μεγάλο άφιδιό... βαλιτζών, μιά χρυσή ζαφείρια παριστώσαν... ένα άεροπλάνο, χρυσούς στυλογράφους, δύο άσημένιες σφαιρες παριστώσας τόν ούρανό και τη γη, δύο βαρύτεμα μπρούντζινα περιστερία συμβολίζοντα την ειρήνην, ντουζίνες από... γάντια άεροπορικά και τέλος ένα σαρφ... συμπίτες για άεροπλάνο...

Καί, αυτά όλα... προς τό παρόν. Γιατί καθε μέρα καταφάνουν και νέα δώρα στόν ένδοξο άεροπόρο!..

Μιά σελις του Δοστογιέφσκυ

Τό Μουσείον Δοστογιέφσκυ της Μόσχας έπλουτίσθη τελευταίως με ένα λειψώμα αυτογράφου διασημην άνδρών, τό όποιον άνηκε άλλοτε εις την Ρωσσία λογιαν Φανη Σαγκουλάιεφ ή όποια απέθανε τό 1898.

Σέ μιά από τις σελίδες του λειψώματος ό Δοστογιέφσκυ έχει γραφεί με ήμερομηνία 28 'Οκτωβρίου 1860 τά εξής:

Έβθε ή καρδιά σας να μη γράση ποτέ. 'Ουδέποτε καί άν σάς σκεψή είθε να μη χύσση ποτέ τόν τόσο ήρόδο και τόσο διανή τόσο με τόν όποιον βλέπετε την ζωή. 'Εστέ άίονως να. Ηιστήριτε με, τό να μείνιτε να έξαρτάται τόσος από σάς, όσος καί από έκείνους που σάς περιβάλλουν!..

Οί 'Ινφάντες και ή μάνα του πυγμαχού

Οί 'Ινφάντες (πριγκίπισς) της 'Ισπανίας Ζουάν και Γκονζάλο, περνώντας μιά μέρα άπ' τό χωριό Ρεντζίλ, πατρίδα διασημην 'Ισπανου προταθλητού πυγμαχού Ούζκουνοτουν, έμπηξαν μέσα στό σπίτι του καί χωρίς να φανερώσουν την ταυτότητα τους έπιασαν κούβεντα με την μητέρα του προταθλητού ρωτώντας την για τόν γυό της.

'Επειτα από μιά όρα έτοιμασθήκανε να φύγουν. Τότε ή γρημ τους έρώτησε:

— Τίνος παιδια είσαστε κύριοι;

— Τού βασιλέα!.. άποκρίθηκαν έκείνοι.

'Η καμένη ή γρημδα εσάπισσε καί από την χαρά της άχασσε να κλαίη. Γρήγορα όμως συνέληξε καί παρζάλασε τά βασιλόπαια να δαχθούν να τα τραπήθ από ένα ποτήρι κραισί, βγαλμένο από τά σταφύλια του άμπελιού της.

Καί οι δύο 'Ινφάντες δέχθησαν εύχαρίστως καί ποσύχρισαν τά ποτήρια τους με την γρημδα στην γυνία του διασημην γυού της!..

Για ποιά λόγο ό χαμαιλέον... άλλαζει χρώματα

Τό προβλήμα αυτό—το γυατί, δηλαδή, ό χαμαιλέον άλλαζει ένα σφοο χρωματι άπληροζώνεν, από την άρχαιότητα τους διασημωτίζοντες τών σοφών. 'Ο 'Αριστοτέλης, ό Πλίνιος, ό Κικέρτου, ό Ντεκάρτ και ό Λιννιος, για ναναφέρουμε τους κυριώτερους, μάλιστα προσπάθησαν να ερθουν μιά εξήγησι στο φαινόμενο αυτό. Οι περισσότεροι άπ' αυτούς, παρατηρήσαντες ότι οι διαδοζικοί χρωματισμοί του χαμαιλέοντος, παρουσιαζών ορετική άναλογία με τό χρώμα τών εδάφους και τών δένδρων που βρισκεται τό ζώο, έβγαλαν τό συμπέρασμα ότι τό δερμα του έχει την ιδιότητα να νάνααλλά τά χρώματα τών αντικειμένων που τό περιστοιχίζον. Σήμερα έντιούτος έχει άποδειχθή ότι ή γνώμη αυτή δέν είναι ορθή, όπως, επίσης, είναι εσφαλμένη καί κάποια άλλη γνώμη που είχαν επιζητήσει επί ένα διάστημα, ότι, δηλαδή, ή μεταβολή του χρωματισμοί του χαμαιλέοντος έξαρτάται από τη θέλησή του.

'Ορθότερη άπ' όλες, φαίνεται πως είναι ή εξήγησις που έδωσε ό δοκτωρ Ντιμεριό, ό όποιος επί χρόνια ησολήθη ειδικώς με τά έρπετά αυτά. Κατά τόν Ντιμεριό, λοιπόν, ή ιδιότης αυτή τών χαμαιλέοντων όφειλεται στην έντασι πάνταξινον του ήλιαζού ή και του τεχνητού άζώμη φωτός, στη θερμοκρασία, στην υγραμετρική κατάσταση της ατμοσφαιρας και, τέλος—σε ή άζομη, στα πάθη και τά συναισθητά του συγχλωζόνον τόν έσωτερικό του κόβρο!

Γιατί όμως, τότε, να παραξενευόμεθα; Μήπως και ό άνθρωπος δέν... κοκκινίζει από την ντροπή και δέν... πρασινίζει από τόν θυμό; 'Ο χαμαιλέον μάλιστα έχει καί κατι ύπερ αυτού. Τά χρώματά του άλλαζον φυσιολογικά, ενό το έρωθήμα της αιδούς τών δεσποινίδων μιας πόσης φορές δέν έχει... άγορασθή από τά μυροπολεία!..

